

Arrest

nr. 272 639 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Op 05.10.2020 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 08.04.2021 verklaarde het CGVS het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk, daar verzoeker door de Roemeense autoriteiten erkend werd als vluchteling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde die negatieve beslissing per arrest van 14.12.2021”.

1.2. Verweerder beslist op 25 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [E. K.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : [...]1984

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 14/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN"

Zij betoogt als volgt:

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden

worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster beschikt over de nationaliteit van Iran. Zij werd aldaar geboren [in] 1984 te Teheran. Verzoekster diende evenwel haar land van herkomst te ontvluchten. Verzoekster kwam op 14 september 2020 toe in België, waarna zij op 5 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Sindsdien verblijft verzoekster onafgebroken op het Belgisch grondgebied.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Iran). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Iran ("nationaliteit: Iran") en dit binnen een termijn van 30 dagen. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoekster wijst er op dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de internationale bescherming van verzoekster in Roemenië, aangezien de bestreden beslissing enkel Iran vermeld. De bestreden beslissing - waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd - lijkt immers te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Iran ("nationaliteit: Iran") en dit binnen een termijn van 30 dagen. De verkregen internationale bescherming in Roemenië wordt op geen enkele manier vermeld.

Het staat nochtans vast dat verzoekster internationale bescherming zou hebben verkregen in Roemenië. Op 8 april 2021 werd de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over het ingediende verzoek tot internationale bescherming door verzoekster. Haar verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd in de beslissing van 8 april 2021 hierom vermeld: "Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Iran". De bestreden beslissing - waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd naar Iran - staat hier haaks op. Verzoekster zou derhalve in een situatie terecht komen in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien verzoekster zou worden overgebracht naar Iran, ondanks de verkregen internationale bescherming in Roemenië.

Er werd om deze redenen, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, geen individueel en concreet onderzoek verricht of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Hierover is geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werden afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoekster, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoekster door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoekster werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, voorziet slechts in de definiëring van begrippen, zodat de Raad niet inzielt op welke wijze deze bepaling zou worden geschonden door de bestreden beslissing. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van voormelde wet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Daarnaast wordt vastgesteld dat de commissaris-generaal met betrekking tot het door verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming op 8 april 2021 een negatieve beslissing trof en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 14 december 2021.

2.4. Dit zijn duidelijke afdoende motieven in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en verzoekster zet niet uiteen waarom ze haar niet toelaten zich erop te verdedigen. Artikel 8 van het EVRM houdt geen bijzondere motiveringsplicht in (cfr. RvS, nr. 11.698 van 4 januari 2016 (c); RvS, nr. 239.974 van 28 november 2017). De formele motiveringsplicht legt verweerder niet op om in de bestreden beslissing een afweging te maken van de “private belangen” van verzoekster. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op (vaste rechtspraak Raad van State; zie bijv. nr. 242.591 van 10 oktober 2018). Wel legt deze bepaling op dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op en weerspiegelt de hogere rechtsnormen waarmee verweerder conform het gestelde in artikel 7, eerste lid, aanhef van de Vreemdelingenwet rekening moet houden.

2.6. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekweten. Immers bevat het administratief dossier een op 25 januari 2022 door B.G. opgestelde nota waarin de volgende afwegingen werden gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“• Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België of in een andere lidstaat van de EU.

• Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart wettelijk gehuwd te zijn, maar heeft haar echtgenoot verlaten en in Roemenië achtergelaten. Betrokkene verklaart geen gezins- of familieleden te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.

• Gezondheidstoestand : Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten (verslag psycholoog) neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens haar gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

• Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Roemenië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Roemenië het land van bestemming.”

2.7. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de internationale bescherming die zij in Roemenië geniet, aangezien de bestreden beslissing onder de rubriek “*nationaliteit*”, “*Iran*” vermeldt. Verzoekster leidt hieruit af dat de bestreden beslissing een terugkeerplichting naar Iran oplegt.

2.8. Verzoekster zoekt spijkers op laag water. Zij gaat er aan voorbij dat de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk vermeldt dat zij het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten “*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*”. Gezien verzoekster een internationale beschermingsstatus in Roemenië geniet,

kan zij naar daar terugkeren. In dit verband past het nog eraan te herinneren wat in het arrest van 14 december 2021 met nr. 265 482 kan worden gelezen:

“2.2. Verzoekster stelt vervolgens dat niet zou zijn aangetoond dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Roemenië zou genieten. Zij wijst er op dat internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Roemeense autoriteiten, waarbij zij nog verwijst naar artikel 98 van de Roemeense Asielwet.

De Raad wijst er vooreerst op uit de resultaten van Eurodac blijkt dat verzoeker over een internationale bescherming in Roemenië beschikt. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker verwijst verder ook naar de loutere mogelijkheid van de Roemeense autoriteiten tot het beëindigen van haar verblijfsstatus. In deze gevallen dient echter een uitdrukkelijke beslissing te worden genomen. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Roemenië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

(...)

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2021, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer, met name een psychologisch attest, waaruit blijkt dat zij therapie volgt. Verzoekende partij merkt op dat zij in Roemenië problemen kende en er geen effectieve bescherming genoot. Voorts voert ze aan dat het niet duidelijk is of haar status in Roemenië nog steeds actueel is, en dat het Commissariaat-generaal dit niet nagaat, maar zich beperkt tot het stellen dat zij haar documenten heeft vernietigd. Verzoekende partij stelt dat zij geen inkomsten heeft in Roemenië en het niet zeker is of haar verblijf er verlengd zal worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan hetgeen eerder in voormelde beschikking en de bestreden beslissing wordt vastgesteld (omtrent haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië).

Verzoekende partij beperkt zich immers tot algemene opmerkingen, doch slaagt er (alzo) niet in de eerder gedane concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

4.3. Wat betreft de argumentatie ter zitting van verzoekende partij dat het niet duidelijk is of haar status in Roemenië nog steeds actueel is, waarbij ze het Commissariaat-generaal verwijt dit niet na te gaan, en dat het niet zeker is of haar verblijf er verlengd zal worden, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

In de bestreden beslissing wordt in die zin op goede grond en pertinent het volgende opgemerkt:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of

ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, net zoals ze dit evenmin doet wat betreft de grond in de beschikking van 1 oktober 2021 waar in dit verband wordt vastgesteld:

"Verzoekster stelt vervolgens dat niet zou zijn aangetoond dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Roemenië zou genieten. Zij wijst er op dat internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Roemeense autoriteiten, waarbij zij nog verwijst naar artikel 98 van de Roemeense Asielwet.

De Raad wijst er vooreerst op uit de resultaten van Eurodac blijkt dat verzoeker over een internationale bescherming in Roemenië beschikt. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker verwijst verder ook naar de loutere mogelijkheid van de Roemeense autoriteiten tot het beëindigen van haar verblijfsstatus. In deze gevallen dient echter een uitdrukkelijke beslissing te worden genomen. Indien verzoekster van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekster andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoeksters internationale beschermingsstatus in Roemenië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen."

Het staat aldus genoegzaam vast en verzoekende partij betwist niet dat zij in Roemenië internationale bescherming heeft verkregen. Ze toont niet aan dat zij deze bescherming er, omdat haar internationale beschermingsstatus er zou zijn ingetrokken of beëindigd, heden niet meer zou genieten. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat "de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals bijvoorbeeld het (alsnog) verifiëren en al dan niet opvragen van verzoekende partij haar verblijfsdocumenten in Roemenië, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

De Raad wijst er nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ss)status in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op de informatie vervat in het administratief dossier inzake de in Roemenië aan verzoekende partij toegekende internationale bescherming, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren en dat zij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar Roemeense (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen".

2.9. Verweerder is zich maar al te goed bewust van verzoeksters internationale beschermingsstatus in Roemenië. Voormeld arrest bevindt zich in het administratief dossier en in de in punt 2.6. bedoelde "artikel 74/13 nota" kan nog specifiek worden gelezen: "Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Roemenië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Roemenië het land van bestemming." Verzoeksters betoog dat zij naar

Iran moet terugkeren en aldaar in een situatie zou terechtkomen in strijd met artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden gevolgd.

2.10. Verzoekster hamert op haar persoonlijke situatie waarmee de bestreden beslissing diende rekening te houden, maar specificeert niet nader welke elementen verweerder heeft veronachtzaamd. Voor zover verzoekster hiermee bedoelt dat er geen rekening werd gehouden met haar internationale beschermingsstatus in Roemenië, volstaat het te verwijzen naar wat hierboven werd gesteld. Voor zover aan de hand van de lezing van het tweede middel moet worden begrepen dat verzoekster wenst op te werpen dat er geen rekening werd gehouden met haar *“ernstige psychische problemen (PTSD)”*, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoekster op:

*“- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL”*

Zij betoogt als volgt:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze

bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in *casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. De verzoekende partij had namelijk haar persoonlijke situatie kunnen toelichten, meer bepaald haar gezondheidstoestand. Verzoekster kampt met ernstige psychische problemen (PTSD) waarvoor zij begeleiding verkrijgt. Verzoekster verwijst hiervoor naar het uitgebreid verslag onder stuk 3.

De verzoekende partij had haar persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat verzoekster genooddaakt wordt om het grondgebied te verlaten, hetgeen een breuk betekent met de psychische begeleiding die verzoekster verkrijgt (stuk 3).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in *casu* dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, *quod non*, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer). Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.12. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen van verzoekster over het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is.

2.13. Verzoekster stelt concreet dat, indien zij zou zijn gehoord door verweerder, zij haar persoonlijke situatie had kunnen toelichten, meer bepaald haar "*ernstige psychische problemen (PTSD)*" waarvoor zij begeleiding krijgt. Ze verwijst hiervoor naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

2.14. Stuk 3 betreft een rapport van een klinisch psychologe en victomologe ("*psychologue clinicienne et victomologue*"). Dit is geen psychiater. Het blijkt niet dat een klinisch psychologe zou beschikken over de vereiste accreditaties om over te gaan tot het diagnosticeren van medische aandoeningen, zoals PTSD. Onder de rubriek "*Entretien clinique*", wordt in het rapport ook niet meer gedaan dan het opsommen van verzoeksters eigen ervaringen op psychisch vlak. Zo kan hierin onder meer worden gelezen dat verzoekster "*rapporte faire l'expérience de symptômes intrusifs associés à un Trouble de Stress Post Traumatique*". Dit betreft de weergave van verzoeksters eigen ervaring en mening maar is dus zeker geen diagnose, verricht door een medicus met de nodige kwalificaties. Er wordt geen enkel medisch stuk neergelegd, opgesteld door een arts of psychiater, waarin de diagnose van PTSD wordt gesteld. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat onder de rubriek "*Projet thérapeutique*" in het rapport kan worden gelezen dat psychotherapie wordt aangeraden. Er ligt echter geen enkel attest voor waaruit blijkt dat verzoekster psychotherapie volgt, wat nochtans redelijkerwijs kan worden verwacht als men lijdt aan PTSD. Als laatste kan de Raad nog vaststellen dat in het rapport wordt gesteld dat een terugkeer naar Iran van verzoekster – die in het rapport de Afghaanse nationaliteit krijgt toegedicht –

redelijkerwijs niet tot de mogelijkheden behoort. Zoals gezegd strekt de bestreden beslissing er niet toe verzoekster een terugkeerverplichting voor Iran op te leggen.

2.15. Het past in dit verband nog om opnieuw te verwijzen naar wat in arrest van 14 december 2021 met nr. 265 482 kan worden gelezen, waaruit blijkt dat er destijds op zitting ook al een attest van een klinisch psycholoog werd neergelegd:

“Verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld: “De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van een problematische mentale gezondheidstoestand doet aan bovenstaande vaststellingen géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de Roemeense gezondheidszorg. Zo verklaart u voor een dringende zaak bij een gynaecoloog geweest te zijn, dewelke uw probleem kon oplossen (CGVS p. 5). Dat u niet in de mogelijkheid geweest zou zijn om naar een psycholoog te gaan omdat die mogelijkheden niet bestonden of er ze uitgesteld werden tot na uw erkenning tot vluchteling (CGVS p. 7), kan echter niet overtuigen. U legt immers zelf een verklaring van uw vriend F.(...) R.(...) neer (CGVS p. 7) waarin te lezen staat dat uw man een tijdje psychologische ondersteuning kreeg. Hoewel hij zegt dat voorgaande geen resultaat opleverde, kan hieruit evenwel opgemaakt worden dat psychologische hulp wel degelijk beschikbaar was indien dit nodig bleek in afwachting van een beslissing in uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië.” [...]

Dat verzoekende partij ter zitting per aanvullende nota een in België opgesteld attest van een klinisch psychologe neerlegt aangaande haar mentale gezondheidssituatie, waaruit blijkt dat zij sedert 21 oktober 2021 op regelmatige basis op consultatie gaat, wijzigt niets aan en verzoekende partij werpt hiermee geen ander licht op de vaststelling dat zij in Roemenië, waar zij internationale bescherming geniet, toegang heeft tot en gebruik kan maken van de gezondheidszorg aldaar. Voorts is het schrijven van die psychologe, gelet op de zeer algemene aard ervan, geenszins van aard afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing met betrekking tot de psychische problematiek in hoofde van verzoekende partij werd vastgesteld. Verzoekende partij legt voor het overige geen andere stukken neer en brengt geen valabele elementen bij die vermogen aan die concrete vaststellingen afbreuk te doen, waardoor deze onverminderd overeind blijven. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de notities van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het administratief dossier bevat niet enige indicatie en uit de zeer algemene brief van de psychologe kan niet genoegzaam blijken dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan voorliggende procedure deel te nemen.”

2.16. Gelet op het voormelde, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat, mocht ze zijn gehoord door verweerder alvorens hij de bestreden beslissing trof, ze elementen had meegedeeld die zijn besluitvorming zouden hebben beïnvloed. Een schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.17. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA